

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. november hó 29. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T :

A halált okozó testi sértés büntette miatt vádlott neve vádlott ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 7. napján kihirdetett 7.B.26/2016/36. számú ítéletét **helybenhagyja azzal**, hogy a vádlott születési helye **A.**, anyja neve: vádlott anyja neve, lakhelye: ..., állandó tartózkodási kártyájának száma: ..., vezetői engedélyének száma: ...; a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés úgy pontos, hogy a szabadságvesztés végrehajtása elrendelése esetén a vádlott annak kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A másodfokú eljárásban felmerült 56.272 (ötvenhatezer-kettőszázhetvenkettő) forint büntügyi költségből kötelezi a vádlottat 13.360 (tizenháromezer-háromszázhatvan) forint megfizetésre az állam javára, 42.912 (negyvenkettőezer-kilencszáztizenkettő) forint az állam terhére marad.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 7. napján kihirdetett 7.B.26/2016/36. számú ítéletében vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetéseben /Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés II. fordulat/. Ezért a vádlottat 2 év, végrehajtásában 5 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. Rendelkezett a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról, valamint a büntügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést, az elsőfokon eljáró ügyész tudomásul vette a döntést.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.296/2017/1-I. számú átiratában** a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg. E tényállásból a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel mellőzni indítványozta azt a megállapítást, mely szerint a vádlott a sértettet a fülén hámfosztást okozva ütötte meg, valamint azon megállapítást, hogy a vádlott a bíróság által korábban kitűzött tárgyalásokon betegségére hivatkozással nem jelent meg, így a bíróság igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki a vádlott távolmaradásainak tisztázására.

Rámutatott, hogy a törvényszék számba vette és mérlegelte a beszerzett bizonyítékokat, a megindokolta, hogy az egyes tanúvallomásokat milyen okból, illetőleg mennyiben fogadta el.

A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését és megnevezését törvényesnek tartotta.

A jogi indokolás pontosítását kérte azzal, hogy a vádlott a testi sértés okozására irányulóan egyenes szándékkal cselekedett, míg az eredmény bekövetkezésének lehetőségével kapcsolatban hanyag gondatlanság terheli.

Az elsőfokon kiszabott szankció enyhítését nem tartotta indokoltnak.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását és indokolását az általa felhozottakkal korrigálja.

vádott neve vádlott védője perbeszédében - fenntartva felmentésre irányuló fellebbezését - kifejtette, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélése nem nevezhető bonyolultnak, mivel teljes mértékben tisztázott, hogy a sértett hol, mikor, minek a következtében veszítette életét, az viszont álláspontom szerint nem, hogy kinek a magatartásával van összefüggésben az az okfolyamat, ami a halálhoz vezetett. Hivatkozott arra, hogy vannak olyan bizonyítékok, amelyek aggálytalanak tekinthetők pl. helyszíni szemle, mentősök, orvosok kihallgatása, közvetlen tanúk, egyéb okirati bizonyítékok, szakvélemények; a közvetett tanúk vallomásainak elsőfokú bíróság általi értékelésével azonban nem értett egyet, mivel a nyomozati iratokat elsődleges adatai a büntetőeljárás során álláspontja szerint átíródtak, mivel felmerült, hogy **B.B.** nem volt jelen a cselekménynél, míg nem vitásan mindvégig jelen volt **C.C.** és **D.D.**. Részletesen elemezte a vádlott tagadó vallomásán kívül a bíróság rendelkezésére álló bizonyítékokat, felhozta mely vallomások miben egyeznek és miben térnek el egymástól, kiemelte a vádlott gyermekének a helyszínen történő jelenléte illetve távozása kapcsán felmerült ellentmondásokat. Kifogásolta, hogy az ellentmondások ellenére az elsőfokú bíróság kiválasztotta **D.D.** vallomásai közül, ami közvetlenül terhelő a védencére, azt fogadta el, ezzel szemben nem szól arról, hogy védenca következetes vallomását és tagadását miért vetette el, nem értékeli azt a körülményt, hogy a sértettel jó viszonyban lévő, teljesen jámbor vádlott, akinek a személyiségétől idegen az agresszió, miért lökte fel a szemmel láthatóan ittas sértettet. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás álláspontja szerint iratellenes, az elsőfokú bíróság okszerűtlenül és logikátlanul értékelte a bizonyítékokat., mely álláspontja szerint korrigálható védenca vallomása alapján, melyben elmondta, hogy találkozott a sértettel, aki italozott, kapacitálta őt is, de ő nem volt hajlandó, és se dulakodás, se veszekedés nem alakult ki közöttük, hanem **E.E.** erősen ittas állapotban ittas személyekre is általánosan jellemzően hóbörögve szólt hozzá. Ez váltotta ki a súlyosan epilepsziás gyermekben a kezdődő rohamot, ettől ijedt meg a védenca, aki felkapta a gyereket, és elszaladt, ekkor még a sértettnak semmi baja sem volt a tanúk és a saját vallomása alapján is. Hivatkozott arra, hogy **B.B.** vallomását okkal zárta ki a bizonyítékok köréből a bíróság, nem értette azonban, hogy milyen indokkal zárja ki azt a tanút, aki nem vitásan jelen volt, amely tanú aggálytalanul nyilatkozott, és a védenca védekezésével egybehangzó nyilatkozatot tett. Sérelmezte, hogy amikor **C.C.** vallomását elvetette az elsőfokú bíróság, egészen elképesztő logika alapján olyanokat rögzített ezzel kapcsolatosan, hogy fel sem merült a bejelentéskor sem, hogy a sértetten, a vádlotton és a gyermekén kívül bárki jelen lett volna, pedig nem vitatottan ott volt. Rendkívül fontos a tanúvallomása, érdektelen, nem ismeri a vádlottat, csak látásból a sértettet, véletlenül volt jelen, kétszer azonosan elmondta, hogy mit látott, ezek alapján védenca nem bűnös. Álláspontja szerint a személyi bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság tévedett, semmi oka nem volt **C.C.** vallomásának kizárására, sokkal indokoltabb lett volna **D.D.** vallomásának kizárása. Ebben a körben a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, mert ha nem kerül kizárásra **C.C.** tanúvallomása, egyértelmű a védenca vallomásának komolyan vétele és bizonyítékként értékelése mellett, hogy vádlott neve nem követhette el ezt a bűncselekményt, az is lehetséges, hogy tényleg elesett a sértett magától, aggályos, hogy mi történhetett vele. Azzal is érvelt, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. A védenca bizonyítatlanság hiányában történő felmentését indítványozta.

A másodfokú bíróság a **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** a fellebbviteli főügyészség indítványát változatlanul fenntartotta, a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a felállított tényállás megalapozott, azzal a kivétellel, hogy az ütés hámfoszlást okozott, tekintve, hogy a szakértő erre nem adott egyértelmű választ. A törvényszék valamennyi bizonyítékot számba vett és mérlegelte, megindokolta, mit miért fogadott, illetve nem fogadott el. A vádlottra terhelő vallomások elfogadásának okaként hivatkozott a többi rendelkezésre álló bizonyítékra is, felhívta a figyelmet arra, hogy a nyomozás elrendelésének körülményeit is figyelembe kell venni, márpedig az indokolásból részletesen olvasható a mentősök vallomásától kezdve a bejelentés hanganyagáig minden. A tényállásból a vádlott bűnösségére vonatkozó megállapítást tényyszerűnek ítélte. **C.C.** tanú vallomásával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az több ponton is ellentmondó, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a cselekmény megtörténtét követően az eljárás megindulásánál a helyszínen több tanú jelenlétéről is beszélnek. A bűncselekmény minősítését, megnevezését is helyesnek ítélte azzal, hogy a jogi indokolásban kell pontosítani, hogy a testi sértés okozására egyenes szándékkal cselekedett a vádlott, de hanyag gondatlanság terheli a eredmény tekintetében, hiszen az ittas állapotú sértett kapcsán elmulasztotta a tőle elvárható körültekintést akkor, amikor egy bebetonozott buszmegállóban a sértettet megütötte. Véleménye szerint az elsőfokon kiszabott törvényi minimummal egyező szankciót a felfüggesztés ténye enyhévé tette, hiszen nem felejthető el, hogy a bűncselekmény halállal végződött. Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. A védő viszontválaszában hivatkozott arra, hogy nem tud arról, hogy **D.D.** valaha azt mondta volna, hogy ő nem tudja, ki az a **C.C.**. **C.C.**-t október 30-án hallgatták ki, október 12-én már **D.D.** összevissza beszélt. Felvetette, hogy miért hazudna **C.C.**, vagy miért tenne valótlan vallomást?

vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában azt adta elő, hogy az ügyvédje javaslatára szeretné csak elmondani, hogy nem követte el ezt a cselekményt, és kérte, hogy az ítélet tábla ezt vegye figyelembe.

Az ítélet tábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, melynek eredményképpen a vádlotti és védelmi fellebbezést nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás korrekciójára és a jogi indokolás kiegészítésére tett észrevétele.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

Eljárási kérdésként merült fel a vádlott részéről, hogy a F-i Rendőrkapitányságon 2016. június 9. napján 8 óra 17 perckor kezdődő első gyanúsítottkénti kihallgatása során horvát tolmács volt jelen, akit nem teljesen értett.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottnak a Be. 9. § (1) és (2) bekezdésében körülírt anyanyelv használatához való jogát nem sértette meg, ezen belül a 9. § (2) bekezdésében írt nemzetiségi nyelv használatát is biztosította. A nyomozati iratok 247. oldalán elfekvő gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv tanúsága szerint a nyomozó hatóság tisztázta, milyen nyelven ért a vádlott, aki anyanyelvként és beszélt nyelvként is a horvát nyelvet jelölte meg. Kihallgatásánál **G.G.** szerb-horvát tolmács volt jelen, a vádlott ekkor úgy nyilatkozott, hogy a "tolmács személyét elfogadom, a tolmácsolás nyelvét értem" (nyomozati iratok 245. oldal), a vallomástételt megtagadta és panasszal is élt a gyanúsítás ellen. Ugyanezen a napon ugyanezen tolmács jelenlétében **D.D.** tanúval foganatosított szembesítésen sem kifogolta vádlott neve vádlott a

tolmács személyét, vallomát akkor sem tett. A 2015. október 28. napján foganatosított folytatólagos gyanúsított kihallgatása során (nyomozati iratok: 254-259. oldal) - amikor ismét **G.G.** tolmács volt jelen - is úgy nyilatkozott, hogy a kirendelt tolmácsot elfogadja, tud vele beszélni. A vádirat horvát nyelvű fordítását kapta meg a vádlott. vádlott neve a 2017. február 16. napján tartott tárgyaláson - ahol szerb tolmács volt jelen - hivatkozott először arra, hogy nem értette a korábbi tolmácsot, a horvát nyelvet nem, csak a bosnyák és szerb nyelvet érti. Ekkor a vádat szerb nyelven megismerte, majd nyilatkozatokat, később vallomást is tett. Részére a vád és a nyomozati vallomása szerb nyelven ismertetésre került.

A törvényszék a széles körű bizonyítási eljárásában kihallgatta **vádlott neve** vádlottat, tanúként hallgatta ki **D.D.** szemtanút, **B.B.**t a sértett élettársát, **C.C.**t, **H.H.** intézkedő rendőrt, **I.I.**, **J.J.** mentősket, ismertette az Országos Mentőszolgálat felé tett bejelentésről készült hanganyagot, a sértett sérülései és a halál oka tekintetében meghallgatta dr. Petkovics Tamás és dr. Kovács Judit igazságügyi orvos-szakértőt, a terhelt személyisége tárgyában dr. Kovács Judit igazságügyi orvosszakértőt és dr. Kaszás Magdolna igazságügyi pszichiáter szakértőt, ismertette a per releváns iratait, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, szakértői véleményeket, rendőri jelentéseket, egyéb iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléshez szükségesnek mutatkozott.

A törvényszék - a vádlott védekezését áttekintve - indokolási kötelezettségének is eleget tett, elemezte vádlott neve vádlott vallomásait, azokat alaposan összevetette az egyéb adatokkal, egyúttal meggyőző magyarázatot adva arra, hogy miért nem fogadta el a védekezését.

Így kiindulópontként rögzítette a vádlott tagadását, aki azzal védekezett, hogy amikor gyermekével eltávoztak helyszínről, **E.E.** sértett, **D.D.** és **C.C.** is ott voltak még a buszmegállóban.

D.D. és **C.C.** tanúk vallomásait is összevetette, kirekesztette **B.B.** vallomását (mely nem pontos, mivel nem kirekesztette - csak törvénytelenül beszerzett bizonyíték rekeszthető ki - hanem ellentmondásai miatt nem fogadta el a tényállás alapjául), összességében a tanúvallomásokat egyéb bizonyítékokkal összevetette és nagy alapossággal mérlegelte. Indokát adta annak, **D.D.** tanúnak miért az első, vádlottra terhelő vallomását - fogadta el, mely arról szólt, hogy a vádlott két kézzel meglökte az ittas állapotban lévő **E.E.** sértettet, aki ennek következtében esett el. Az eljárás közvetett bizonyítékait, a helyszíni szemle adatait, a mentősök vallomását, a rendőrtanú vallomását és a hanganyag tartalmát nem vitatta senki sem, ezek egybecsengtek **D.D.** első vallomásában elmondottakkal és a tárgyaláson lejátszott hanganyagban is többször verekezésről, dulakodásról számolt be **D.D.** a mentősöknek. Ezt a történetet mondta el **B.B.**nek, aki valóban pont akkor nem volt ott, amikor mindez történt, de **D.D.** elmondásából erről értesült, tanúvallomásaikban következetesen elmondottak szerint ezt hallották a helyszínre kiérkező mentősök és a rendőr is. Ami **C.C.** vallomását illeti, ő azt állította 2016. október 30. napján felvett vallomásában (nyomozati iratok 217. oldal), hogy az események előtt a kb. 65 kg-os vádlott neve elment a helyszínről ölbe kapva a kb. 65-70 kg súlyú gyereket, aki rosszul lett. Ugyanebben a vallomásban számol be arról is, hogy ő ezután elment dolgát végezni a kiserdőbe, mire onnan visszatért már ott voltak a mentősök. Azt pedig a mentősök és **D.D.** sem állították, hogy a mentősök kiérkezésekor vádlott neve még ott lett volna a helyszínen. **C.C.** saját elmondása szerint nem volt ott a helyszínen a lényegi események megtörténte, egyébiránt pedig tett olyan nyilatkozatot is, hogy „**D.D.** közelebb volt hozzájuk, az a mérvadó, amit **D.D.** mond és nem az, amit én”. **C.C.** vallomása így önmagában is ellentmondásos. Nem úgy **B.B.** vallomása, aki a mentősök helyszínre hívásánál már bizonyítottan jelen volt (hiszen hangja felismerhető a bejelentésről tett hangfelvételen is) és a cselekmény következményeit már maga is észlelte. Első vallomásában valóban úgy nyilatkozott, mintha ott lett volna a sértett földre kerülésénél, (az események helyes sorrendbe állításával egyezően) később világosan kiderült, **B.B.** közvetett tanú, **D.D.** elmondása alapján mondta el, mi történt. **D.D.** tanú első elmondása arról, hogy

volt dulakodás a sértett és a vádlott között, ez a mentős tanúk elmondásával és a rendőri jelentéssel is alátámasztott. **D.D.** tanúnak vádlott neve vádlottal történt szembesítésen tett nyilatkozata is azt tartalmazza, hogy vita volt a sértett és a vádlott között, köztük lökdösődés alakult ki és a sértett elesett. **B.B.** és **D.D.** egybeeső vallomásából megállapítható, hogy volt szóváltás vádlott neve vádlott és **E.E.** sértett között, mivel a vádlott szidta a sértett édesanyját, vádlott nevet a sértett meglökte, majd vádlott neve lökte meg a sértettet, minek következtében ő elesett (nyomozati iratok 223. oldal). (A vádlott gyermekének hivatkozott rosszulléte okául is ez szolgálhatott).

Azzal, hogy **D.D.** tanú első vallomásaira alapította az elsőfokú bíróság a tényállás azon részét, hogy mi történt a buszmegállóban **E.E.** sértettel, a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény és a szakértő meghallgatása alapján aggálytalanul megállapítható volt milyen sérülések voltak a sértetten, ezek közül mely volt az elesés következménye és mi volt a sértett bekövetkezett halálának egyértelmű és kizárólagos oka.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállás csupán kisebb pontosításokra és helyesbítésre szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

Az ítélet tábla a történeti részből az ítélet 2. oldalának 3-4-5. bekezdésében írtakat annak a mondatnak a kivételével mellőzi, melyben az elsőfokú bíróság megállapítja, hogy „vádlott neve vádlott a csigolyák porckopásos elfajulásában szenved, emiatt traumatológiai kezelés alatt áll.”

Mellőzendő a tényállásnak az ítélet 3. oldala 2. bekezdésének 8. sora végén kezdődő azon megállítása, mely szerint a „feje bal oldalán, fülén hámfosztást okozva megütötte”, mivel dr. Petkovics Tamás igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történt meghallgatása során akként nyilatkozott, hogy nem tud válaszolni arra, van-e ok-okozati összefüggés a bal fül hámfosztása és a jobb oldal halántéktájok lévő sérülések között, ugyanakkor a hámfosztás keletkezése lehetőségére más lehetséges mechanizmust is felhozott (mentősök általi mozgatás a betonon), mely nem a vádlotti magatartás közvetlen következménye.

Ugyancsak mellőzendő a tényállásnak az ítélet 3. oldala 4. bekezdésének 1. mondata, mivel a tényálláshoz nem tartozik, milyen módon szereztek tudomást a mentősök a sértett személyes adatairól, azonban ugyanezen bekezdés 2. mondatát ki kellett egészíteni a halál bekövetkezésének pontos idejével, mely 15 óra 30 perckor következett be (nyomozati iratok: 117. oldal).

Az így helyesbített tényállás minden tekintetben megalapozott, az ítélet tábla is erre alapította a határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

A vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék és a bűncselekmény megnevezése és különös részi minősítése is helyes.

A törvényszék az alanyi és tárgyi oldal vizsgálatát a 3/2013. Büntető jogegységi határozat elveinek figyelembe vételével elvégezte, helyes következtetést volt le arra, hogy a vádlottnak nem állt szándékában a sértett életének kioltása, ölési szándéka nem volt.

A Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatának I/5. pontja szerint halált okozó testi sértés valósul meg; ha az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányul, de a

magatartással okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, viszont az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli. Az elkövetési magatartás és a bekövetkezett halál között az okozati összefüggés akkor állapítható meg, ha a testi sértési cselekmény indította el vagy mozdította elő azt az okfolyamatot, amely a halál bekövetkezéséhez vezetett. A halálos eredmény viszonylatában a bűnösség a gondatlanság bármely formájában fennállhat.

Az ítélet tábla a vádlotti szándék tekintetében azonban nem mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészség és az elsőfokú bíróság álláspontját. A vádlott a sértettel való szóváltás közben meglökte az ittas állapotban lévő sértettet, ebből nem vonható következtetés az egyenes szándékú elkövetésre, csupán az eshetőleges szándékkal történő elkövetés állapítható meg.

A testi sértés szándékos elkövetés valósul meg akkor is, ha az elkövető tudata átfogja, hogy magatartása következtében akár a sértett sérülése is bekövetkezhet és abba belenyugszik.

A szándékosság enyhébb alakzatát az jellemzi, hogy közömbös a következményekkel szemben, a pozitív érzelmi színeződés hiányzik, tisztában van azzal, hogy a cselekményének társadalomra veszélyes következményei lesznek, ennek ellenére belenyugszik bekövetkezésükbe. Belenyugvását az bizonyítja, hogy a következmények előrelátása sem tartja vissza cselekmény elkövetésétől, cselekménye akart.

A testi sértésre irányuló szándék alanyi oldalon az ittasság, a sértett kötekedő, provokatív magatartása miatti felindult állapotban való tetteges fellépés alapján egyértelmű.

A tárgyi oldal elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a helyszín egy leaszfaltozott, járdaszegéllyel kiépített buszforduló volt. A terhelt és a sértett itt álltak, a terhelt miután őt a sértett kötekedően a vállánál meglökte, ugyancsak meglökte a sértettet, aki ettől egyensúlyát elveszítve jobb oldali halántéktájjal nagy erővel az útpadkának csapódott, és eszméletét veszítette.

E tényezők közül az következik, hogy a vádlottnak a testi sérülés okozására csupán eshetőleges szándéka terjedt ki. A rendelkezésre álló bizonyítékokból arra nem vonható le egyértelmű következtetés, hogy a vádlott azzal a szándékkal lökte fel a sértettet, hogy neki sérülést okozzon. A vádlott látta, hogy kemény burkolatú terepen vannak, és a vele szemben álló sértett ittas állapotban van, amely koordinált mozgásában gátolja. A vádlott számára viszont az előrelátható lett volna, ha kellő körültekintéssel jár el, hogy a váratlan erőbehatástól megtántorodó sértett eleshet, beütheti fejét talajba, amelytől súlyos, akár életveszélyes, sőt halálos sérülést is szenvedhet. Ily módon a vádlottat hanyagság terheli az eredmény tekintetében, miután a tőle elvárható körültekintést elmulasztotta.

A halált okozó testi sértés büntetvények tipikus elkövetési magatartása az ittas személy megütése, meglökése, aki ennek és a korlátozott reflextevékenységének következtében a földre esve szövődményes agyzúzódást szenved. Ilyen esetekben az elkövetőt a bekövetkezett eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terheli.

Az ítélet indokolásából a fentiekre tekintettel az ítélet tábla mellőzi az ítélet 9. oldalának 2. bekezdése 9. sorának 2. tagmondatától a 10. sor 2. tagmondatáig eső részét („majd azt követően sérülésben nyilvánult meg”), tekintettel arra, hogy a szakértő a fül horzsolásos sérülésének keletkezését nem tudta beazonosítani és kategórikusan kijelenteni, hogy az a testi sértés során ütéstől keletkezett. Ki kell az indokolás 9. oldalának 2. bekezdése 10. sora megmaradó tagmondatát egészíteni azzal, hogy a vádlott ennek következtében testi sértésre irányuló „*eshetőleges*” szándékkal lökte meg a sértettet.

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. További enyhítő tényező, hogy a testi sértés szándéka eshetőleges, a halál oka közvetett volt és ezen eredmény tekintetében a hanyag gondatlanság áll fenn.

Az elsőfokú bíróság figyelembe vette a súlyosító tényezőkhez képest az enyhítő szempontokat is, amikor a két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetni rendelt bűncselekményért a büntetési tétel alsó határában meghatározott tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést alkalmazott.

A vádlott előélete, személyisége, társadalomra veszélyessége és a cselekmény jellege alapján, helyesen ítélte meg a törvényszék, hogy alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtás nélkül is elérhető, így a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján, a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt keretek között a büntetés végrehajtásának (a törvényi maximumban megállapított mértékű) próbaidőre történő felfüggesztéséről döntött. Az így alkalmazott joghátrány nemében és tartamában is helytálló, az arányos, szükséges és egyben elégséges joghátrány, amely eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság enyhítésre sem látott lehetőséget.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a másodfokú bíróság annyiban érintette hogy megállapította, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés úgy pontos, hogy a szabadságvesztés végrehajtása elrendelése esetén a vádlott annak kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható *legkorábban* feltételes szabadságra.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítéletábra a Székesfehérvári 2017. szeptember 7. napján kihirdetett 7.B.26/2016/36. számú ítéletét Be.371.§ (1) bekezdése alapján *helybenhagyta, pontosan megjelölve a vádlott születési helyét, anyja nevét, tartózkodási kártyájának és vezetői engedélyének számát.*

A törvényszék a másodfokú eljárásban felmerült költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése alkalmazásával akként döntött, hogy a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat a kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselése kötelezte, míg az a költség, mely abból adódott, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri és az eljárás során az anyanyelvét használta a Be. 339.§ (2) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Győr, 2017. november hó 29. napján

. Széplaki László sk. a
tanács elnöke

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró

dr. Vajda Edit sk. bíró

Záradék:

Ez a végzés, és ezzel a Székesfehérvári Törvényszék 2017. szeptember 7. napján kihirdetett 7.B.26/2016/36. számú ítélete 2017. november 29. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2017. november hó 29. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke